

MARNO JÁNOS

Vagyon

PETŐFI-GYURMA

Vagyon a nap éppen lemenőben,
nagyon elszomorít, hogy így vagyon.
A virágnak megtiltani nem lehet,
ha leszakítják, hogy elhervadjon.

Fa vagyok én, lelkem kusza gyökér,
vétek tovább lelkesednem, vétek;
vétek roskadoznom a bánattól,
mikor máglyarakásomon égtek.

Betegségemről ne kérdezzetek
orvost s papot se hívjatok hozzám;
a darabban jobb szerepet kaptam,
mint amire tálentumom bízám.

De többé, többé nem panaszkodom;
Megelégít az idő, mely orvos,
hol lágyan melengető, hol csontig
fagyaló-tartósító, és korhol.

A negyvennyolcból mégsem engedek;
inkább hozzáadok még egyet,
és akadjak ott akár pikavégre,
a világnak késhet annyi vége.

Majd álmodban visszatérek hozzád,
oly mélybe, hová bűvár nem merül,
s ahol az élet elfeketülten
tagadva magát magába menekül.

S akkor cseresznyevirágzás ébreszt,
a cserebogarászás megérte;
dajkám hangja szobádban dudorász,
„Jól cserbenhagytalak!... És miért ne?”

„S szórd el csontommal hírem-neveimet...”